

Застосування формально-логічного методу обумовлює послідовність висловлених суджень, понять і висновків, а також аналіз положень нормативно-правових актів. Використання порівняльно-правового методу дає можливість проаналізувати положення вітчизняного чинного законодавства, принципи та законодавство ЄС.

Призначенням статистичного методу є вивчення кількісних показників і їхніх змін у правовому процесі та оброблення цих результатів для наукових і практичних цілей.

Спеціально-юридичному методу притаманний опис правової науки, юридичних норм. Цей метод дає можливість встановлювати зовнішні ознаки правових явищ, виробляти як поняття, так і їхнє формулювання. Завданням цього методу є аналіз змісту чинного законодавства та практики застосування цього законодавства державними органами. Методом аналізу забезпечується вивчення юридичних особливостей правових явищ, проводиться їх класифікація, а також вивчається взаємозв'язок з іншими явищами суспільного життя. Суть системно-функціонального методу полягає в тому, що право вивчається за допомогою та із застосуванням системно-функціонального підходу. Формально-юридичний і герменевтичний методи дозволяють встановити та зіставити зміст окремих приписів законодавства України. а метод юридичного прогнозування – з'ясувати перспективи розвитку й удосконалення права та законодавства України.

Таким чином лекція як один з основних видів занять покликана формувати у студентів основи знань з певної наукової галузі. Отже, лектор повинен враховувати, що науковий рівень лекції визначається саме його методологічною культурою.

О. Ю. Александрова

ЧОМУ УКРАЇНСЬКІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ ПОТРІБНА АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

За європейські стандарти в освіті часто видають що завгодно, крім академічної доброчесності. Проте новації не мають сенсу, поки в освітній системі немає завдання надавати та здобувати освіту – одні учасники освітнього процесу зображують навчання, інші готують пакети документів про наявність навчального процесу незалежно від його реальної наявності, яка, як здається, взагалі не хвилює численних контролерів. Контролери перевіряють документи, але ми не спостерігаємо жодних занепокоєнь щодо навчального процесу ані в деяких приватних університетах, ані деяких державних, щодо яких в соцмережах розміщують численні свідчення практичної відсутності навчального процесу.

Ні, навіть повне впровадження стандартів академічної доброчесності саме по собі не врятує українську освіту від занепаду. Але продовження масового списування та видавання чужої роботи за свою в усіх ланках освітньої системи – від дітей в дитсадках до керівників освіти – це гарантія економічного та духовного занепаду, відтоку молоді за кордон, деградації інфраструктури та потреби завезення дорогих спеціалістів із-за кордону. «Красиву картинку», через яку можна поблажливо дивитись на масову академічну недоброчесність та не мати очевидних проблем в державі, можна буде утримувати ще максимум кілька найближчих років.

Вже зараз поширені скарги на відсутність належної кількості профпридатних учителів, інженерів, лікарів і на від'їзд молоді за кордон.

У суспільній думці академічна доброчесність часто обмежується лише «не спійманням на плагіаті»: нікого не спіймали – значить, все прекрасно. Хоча поширені традиції недоброчесності не обмежуються плагіатом – це й фальсифікація у вигляді звітів про реально не проведені лабораторні роботи та практику, і відсутність навчального процесу, і гранична примітивізація процесу навчання.

Що робити в такій ситуації? Відмовитись від застосування стандартів доброчесності, бо це все одно марно?

Ні, слід застосувати ці стандарти не тільки для окремих складових, на іспитах чи на курсових роботах, а і для всієї системи освіти в цілому. Академічна доброчесність полягає не тільки в тому, щоб «не дати списати», «не списати» і «навчити хоч чомусь», а чесно оцінити реальний рівень студентів, які прийшли вчитись, їхню мотивацію, наявні ресурси для навчання. Має бути контроль саме навчального процесу та результатів навчання, а не якості імітації цього процесу методом написання паперів.

А. В. Колісников, І. М. Крутько

ПРОБЛЕМИ ОБ'ЄКТИВНОСТІ ОЦІНЮВАННЯ ПРАВОВИХ ДИСЦИПЛІН ЯК ЕЛЕМЕНТ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ

Проблема об'єктивності оцінювання поточних, проміжних та підсумкових досягнень студентів у процесі викладання правових дисциплін тісно пов'язана з мотивацією осіб, що здобувають освіту, і, як наслідок, з якістю засвоєння навчальних програм студентами у процесі підготовки.

Оцінки, які отримують студенти на заняттях у ЗВО, можуть мати елемент суб'єктивності, тому що виставляються викладачем на підставі його внутрішнього оцінювання, впевненості у необхідності застосування тих чи інших балів за умов багатофакторності критеріїв оцінювання, його внутрішнього прийняття чи не прийняття всього комплексу таких критеріїв або їхніх окремих елементів.